

[Ministeren for kulturelle anliggender]

os klart, at de film, som danske børn virkelig har brug for, er danske film, film, hvor personerne taler dansk, og film, som udspiller sig i danske omgivelser.

Derfor er det min hensigt i forbindelse med den nye filmlov at reservere en andel af de midler, som Det danske Filminstitut og statens filmcentral har til rådighed, specielt til børnefilm. Det er også det, man har gjort i den coproduktionsfond, som Danmarks Radio og filminstituttet har oprettet. 25 pct. af denne fonds midler skal foreløbig anvendes til produktion af børnefilm i en forsøgsperiode på nogle år.

Jeg forestiller mig også, at der må samarbejdes tættere og mere systematisk imellem filminstituttet, hvis område er biograffilm, og filmcentralen, hvis område er film, der vises i en ikke-kommerciel sammenhæng; ellers kan børnefilmen, som den mellemting den er, risikere at falde på gulvet.

Sammenfattende må jeg konstatere, at der på disse mange områder bliver gjort en betydelig indsats i forbindelse med kulturformidling for børn, og at den har haft sin virkning. Men jeg erkender også, at der stadig er mange uløste problemer, ligesom jeg forventer, at der vil opstå nye problemer i takt med samfundsudviklingen.

Det er givet, at vi her hele tiden må være opmærksomme med baggrund i en formuleret aktiv kulturpolitik med hensyn til at forebygge eller udligne skævheder og med hensyn til at yde støtte til truede områder.

Hvad angår de sociale skævheder i det børnekulturelle mønster, kan der nok være grund til at pege på disse problemers nære samspil med øvrige samfundsmæssige forhold, altså med de sociale, familiemæssige og uddannelsesmæssige sider i samfundet. Det er afgørende, hvordan man rundt om i kommunerne behandler børns og unges behov, når aktiviteterne på det kulturelle plan bliver lagt til rette.

Der skal ikke være tvivl om, at det har været et hovedsigte for regeringens kulturpolitik at skabe et ægte kulturelt demokrati. Det medfører bl.a., at vi skal sørge for, at de kulturelle muligheder både for at tage imod kulturtilbuddet og for selv at tage aktiv del i det kulturelle liv sikres for enhver befolkningsgruppe uanset alder.

Derfor indgår det også som et væsentligt led i kulturpolitikken, at der gøres en øget

indsats for at forbedre børnenes kulturelle situation, og at den i vidt omfang øges i form af en decentralisering, således at de forskellige nærdemokratier har indflydelse herpå.

Det arbejde, der er gjort og stadig gøres bl.a. af kulturministeriets arbejdsgruppe for børn og kultur, der jo fortsat arbejder, udgør et godt grundlag for denne indsats.

Forhandling

Ingerlise Koefoed (SF):

Jeg vil takke for kulturministerens redegørelse og resumere nogle af de ting, der indgår i »Kulturens Børn«; jeg vil vente med at vende tilbage til nogle af detaljerne til anden omgang.

For at tage højde for nogle bemærkninger, som sikkert vil komme i løbet af denne debat, vil jeg starte med at fastslå, at bedre boligforhold, kortere arbejdstid for alle voksne, bedre skoler, tryggere trafikforhold, bedre uddannelsesmuligheder og frihed for angst, for arbejdsløshed og krig ville betyde langt mere for børnenes oplevelse af sig selv og tilværelsen end nok så mange børneteatre, børnebøger, børneaktivitetshuse, børnefilm, idrætspladser osv.

Men når det er sagt, skal det også siges, at alle disse ting: teatrene, filmene, musikken, bøgerne, selvvirkomheden og idrætten, ikke bare kan betragtes som pynten på lagkagen, som noget, man kan tage frem og gøre noget ved, når alt det andet er i orden. Alle de såkaldt kulturelle ting er vigtige i sig selv, fordi de rigtigt udformet kan være med til at fremme børnenes oplevelse af sig selv og omverdenen, kan give børnene næring for fantasi og følelser, identitetsmuligheder, udfoldelsesmuligheder og oplevelser. Alt det lagt sammen betyder, at de kulturelle oplevelser og det selv at være med til at skabe oplevelser kan give børnene en bevidsthed om sammenhænge og funktioner og af og til også om, hvordan de selv kan være med til at ændre noget af det, der er forkert i den verden, de lever i.

Kulturtilbuddene kan altså ikke opfattes som kompensation for en oplevelsesfattig verden, de kan ikke opfattes som forebyggelse af sociale ulykker, men de kan måske alligevel ved den oplevelse, de giver, være med til at give børnene nye synsvinkler og nye